

Temelji spasenja u Kristu

Novo rođenje

“Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor; staro je nestalo, novo je, evo, nastalo.”
(2. Korinćanima 5:17)

Pogledajmo u kakvoj okolnosti Pismo prvi puta spominje Savlovo ime: *“Svjedoci su odložili svoje haljine do nogu mladića koji se zvao Savao.”* (Djela 7:58) Odložene haljine smetale su religioznim Židovima za vrijeme mučnog ubojstva propovjednika Stjepana. Nemilosrdno su ga kamenovali, zato što nisu mogli podnijeti istinu koju im je otvoreno propovijedao potaknut Svetim Duhom. Cijeli prizor promatrao je i mladić imenom Savao. Na početku osmog poglavlja vidimo, *“da je Savao odobravao njegovo ubojstvo”*. On je bio religiozan Židov rodом iz Benjaminovog plemena, pripadnik farizejske sljedbe. U govoru pred kraljem Agripom izjavio je: *“Ja sam stvarno nekad mislio da sam dužan djelom žestoko se suprotstaviti imenu Isusa Nazarećanina. To sam i činio u Jeruzalemu. Kao što sam osobno mnoge svete zatvarao u tamnice, pošto sam na to od velikih svećenika bio ovlašten, tako sam, kad su bili osuđivani na smrt, to odobravao. Po svim sinagogama prisiljavao sam ih, više puta kažnjavanjem da izgovaraju grdnje protiv Boga i u svom prekomjernom bijesu na njih progonio sam ih čak u tuđe gradove.”* (26:9-11) Iz njegovih riječi možemo izvući ovaj zaključak: životno poslanje bilo mu je uništiti i iskorijeniti Evanđelje iz židovskog naroda. Sredstvo postizanja tog cilja bio je progon Isusovih sljedbenika, kao i onemogućenje njihovog sastajanja i djelovanja.

Preokret se dogodio u devetom poglavlju, gdje čitamo: *“A Savao, koji je sveudilj disao prijatnom ubojstva protiv Gospodinovih učenika, obratio se velikom svećeniku, te od njega zatražio pisma za sinagoge u Damasku, kako bi, ako ondje otkrije*

pripadnike ovog Puta, i ljude i žene, mogao svezane dovesti u Jeruzalem.” (1,2) Promatramo li njegov slučaj isključivo iz ljudske perspektive, Savao bi se teško mogao ubrojiti u budućeg Isusovog apostola kojem će biti povjerena velika odgovornost propovijedanja Evanđelja poganskom svijetu, osnivanja kršćanskih crkava i pisanja poslanica vjernicima za sve buduće epohe u kojima će Kristovo tijelo djelovati. Božji izbor ljudi uglavnom je teško razumjeti. Budimo iskreni, koliko od nas bi pokazalo prstom na Savla i bez ikakve dvojbe reklo: *“On je pravi čovjek za to!”* Čak su i mnogi jeruzalemski kršćani bili oprezni. Poučeni neugodnim iskustvom nisu prihvatili zdravo za gotovo njegovo obraćenje i htijenje da se pridruži braći i sestrama u Kristu (Djela 9:26).

Savlovo obraćenje dogodilo se munjevito i neočekivano. Neposredno pred ulazak u Damask obasjala ga je svjetlost s neba. Nakon što je pao s konja čuo je glas: *“Savle, Savle, zašto me progoniš?”* (9:4) Dugo je Savao progonio Isusove sljedbenike, a u tom trenutku sreo je i čuo njihovog Zapovjednika. Nakon toga više ništa nije bilo isto. U izvještaju je primjetno da su razmijenili samo nekoliko riječi. Savao je upitao: *“Tko si ti Gospodine?”*, a Isus mu je odgovorio: *“Ja sam onaj koga ti progoniš.”* (5) Na kraju razgovora dobio je ovu uputu: *“A sad ustani i hajde u grad, i tu će ti se kazati što trebaš učiniti.”* (6) Iako se prividno ništa značajno nije dogodilo, u Savlovoj nutrini odigrala se korjenita duhovna promjena, upravo ono o čemu je Isus poučavao Nikodema, uglednog člana farizejske sljedbe kojoj je i Savao pripadao: *“Zaista, zaista, kažem ti, TKO SE NE RODI OD VODE I SVETOG DUHA, taj ne može ući u nebesko kraljevstvo.”* (Ivan 3:5) Savlov nutarnji čovjek oživljen je spasiteljskim djelovanjem Svetog Duha. Grešno, kameno srce religijom zaslijepljenog mladog farizeja zamijenjeno je novim,

mesnatim. Upravo je to Ezekiel prorokovao: *“Dat ću vam NOVO SRCE, u vas ću udahnuti NOVI DUH! Izvadit ću iz vašeg tijela KAMENO SRCE i dati ću vam SRCE OD MESA.”* (36:26) Postao je novi čovjek u Kristu, a život mu je bio radikalno promijenjen. U nastavku knjige ćemo koristiti grčku inačicu njegovog imena - Pavao.

Pogledajmo apostolove riječi iz Druge poslanice Korinćanima: *“Dakle, ako je tko u Kristu, ON JE NOVI STVOR, STARO JE NESTALO, NOVO JE, EVO, NASTALO.”* (5:17) Pavao je uvijek propovijedao osobno svjedočanstvo. Iz njegovog života nestale su sve stare stvari, mnoge od njih trenutno. Mržnja prema Isusu zamijenjena je ljubavlju prema Njemu. Želja za uništenjem Crkve pretvorena je u htijenje za njezinom izgradnjom i čuvanjem. Netrpeljivost prema kršćanima zamijenjena je ljubavlju i udruživanjem u zajedništvo. Nestajanje starog i nastajanje novog jest srž poruke o novom rođenju. Upravo to trebamo uzeti u obzir pri prosudbi osobnog duhovnog stanja.

Tvrdimo li da smo novi ljudi u Kristu? Usporedimo svoje iskustvo s Pavlovim. Možemo li sa sigurnošću reći da je i u našem slučaju sve staro nestalo, a novo nastalo? Nemojmo krivo shvatiti kontekst Pavlovih riječi. To što smo rođeni od vode i Duha ne znači da smo trenutno postali savršeni. No, grijeh više nije sila koja vlada našim životom, nego smetnja koja se tu i tamo pojavi na putu spasenja. Bitno je da sjeme Božjeg života bude posađeno u nas. Žalosna je činjenica da postoje ljudi koji se pridružuju crkvama bez prethodne unutarnje promjene. Oni starom načinu života samo pridodaju Evanđelje. Previše starih stvari i dalje obilježava njihov život, a novih nema ni u tragovima. Stanje se ne mijenja ni nakon nekoliko godina. Mi ne bismo smjeli zavaravati sebe, druge ljude, a ponajmanje Boga. Kristova spasiteljska sila nije se promijenila. Bila je moćna u Pavlovo vrijeme, a ista takva je i danas. Pobožnost, dobra djela i plemenite namjere bilo kojeg

predznaka nemaju snagu, ukoliko ne proizlaze iz srca obnovljenog djelovanjem Svetog Duha. Budimo oprezni! Crkveni humanizam presvučen duhovnim ruhom jest udobna tamnica neobnovljenog srca. Pavao u šestom poglavlju Poslanice Galaćanima naglašava da ništa ne može zamijeniti stvaranje novog čovjeka: *“Uistinu, ne vrijedi ni obrezanje ni neobrezanje, NEGO NOVI STVOR.”* (15)

Križ

“Bez sumnje, propovijedanje o križu ludost je za one koji propadaju, a za nas koji se spašavamo je Božja sila.”
(1. Korinćanima 1:18)

Isusovo djelo na križu može biti pretvoreno u crkveni ukras bez spasiteljske sile. Kako dolazi do toga? Propustom u razumijevanju i djelotvornoj primjeni onoga što je Isus učinio za nas. Čuju li ljudi samo suhoparnu obavijest o povijesnom događaju Kristovog raspeća na križ, tada ne bivaju osvjedočeni Božjim Duhom, ne kaju se za grijeha i uglavnom ostaju nepromijenjeni. Stare vrijednosti i dalje ostaju ukorijenjene u njihovim razmišljanjima, stavovima i odlukama. Staro mora nestati, tako što križ postaje spasiteljska sila u životu vjernika. Nažalost, on uglavnom služi kao prva pomoć tjelesnim vjernicima. Oni se sjete prizvati spasenje učinjeno na križu tek kad zapadnu u nevolje. Takav zanemarujući odnos prema križu treba biti radikalno promijenjen. On za nas treba postati dnevni izvor snage i pobožnosti. Ovako treba izgledati naše dnevno priznanje: *“Isuse, danas ću živjeti prema svemu onom što si učinio za mene na križu!”*

Pavlovo učenje o djelovanju križa ne zaustavlja se na oproštenju grijeha koje primamo vjerom u Krista. Mi moramo naučiti kako ustrajno hodati u pobjedi nad djelima starog čovjeka. Možda je ovo točka na kojoj redovito zapinjemo u vjerskom životu? Pokušavamo svoje najbolje, ali ne uspijevamo. Nemojmo se obeshrabriti.

Pavao je bio u našoj koži: *“Ja, naime, znam da nikakvo dobro ne stanuje u meni, to jest u mom tijelu. Zaista, htjeti dobro jest u mojoj moći, ali nije učiniti ga, budući da ne činim dobro koje hoću, nego činim zlo koje neću.”* (Rimljanima 7:18,19) Zapazimo misao koja se provlači njegovim riječima. Naglasak je na tome da ima moć htjeti dobro, ali nema učiniti ga. Na toj točki nastupa Spasitelj! Kad bismo imali moć učiniti dobro, On nam uopće ne bi bio potreban. Mnogobrojni padovi u grijeh i ostanak u slabosti potvrđuju da u svojoj snazi ne možemo prekinuti zatvoreni krug; grijeh - priznanje - grijeh u kojem se godinama beznadno vrtimo.

Naš neprijatelj zove se stari čovjek i njegova zla djela. Pavao kaže: *“Ovo znamo: naš je stari čovjek razapet zajedno s Isusom da se uništi ovaj grešni čovjek, TAKO DA VIŠE NE ROBUJEMO GRIJEHU, JER TKO JE MRTAV, SLOBODAN JE OD GRIJEHA.”* (Rimljanima 6:6) Isus je slomio silu starog čovjeka na križu. Mi bijemo bitku čiji ishod je odavno poznat. Radosnog srca trebamo reći vjerom: *“Isus je to učinio upravo zato što ja ne mogu! Ovog trenutka to me oslobađa od grijeha! Slobodan sam u Njemu!”* Ovako bi trebao izgledati daljnji slijed događaja: *“Tako i vi SMATRAJTE SEBE MRTVIMA GRIJEHU, A ŽIVIMA BOGU U KRISTU ISUSU!”* (11) Koliko bi vjernika već ušlo u pobjedu nad grijehom, kad bi počeli primjenjivati Isusovo djelo na križu?

Prisvojimo na osobnoj razini Pavlovu poruku: *“Mrtvi smo grijehu, a živi Bogu u Kristu Isusu!”*

Križ je spasiteljska sila i u obračunu s posljedicama grijeha. Potpuna pobjeda nad grijehom uključuje i uništenje njegovih posljedica u životu vjernika. O tome Pavao uči u Poslanici Galaćanima: *“KRIST NAS JE OSLOBODIO OD PROKLETSTVA ZANAKO, POSTAVŠI PROKLET UMJESTO NAS - stoji naime pisano: 'PROKLET JE SVAKI KOJI VISI NA DRVETU!’”* (3:13) Prokletstva Zakona opisana su u dvadeset osmom poglavlju

Knjige Ponovljenog zakona. Ovo je njihov sažet popis: uništenje svake vrste djelovanja, imovine, braka, otuđeni potomci, stalni porazi, podređen položaj u svakoj okolnosti, robovanje, neplodnost, teške, dugotrajne i neizlječive bolesti, nemir, strah, nesigurnost i dr.

Nije li strašno kad crkvena religija uvjerava ljude da mogu biti bolesni na Božju slavu? Te dvije kategorije su nespojive. Kako će nevjernici dobiti vjeru u silu Kristovog križa, ne vide li njegovo spasiteljsko djelovanje u životima ljudi koji ispovijedaju vjeru u Njega? Ne smijemo biti negativni fundamentalisti koji uče da je grijeh biti bolestan. Zato se ni u kojem slučaju ne smije osuđivati bolesne vjernike, ili izazivati u njima osjećaj manje vrijednosti. Bog nas voli i prihvaća u takvom ili nekom drugom sličnom stanju. Ipak, moramo se iskreno zapitati: *“Kakvu poruku šaljemo nevjernicima ukoliko smo okovani bilo kakvom vrstom prokletstva?”* Mi ne smijemo biti ravnodušni na naše stanje. Imamo odgovornost prema Kristu koji je na križu trpio, kako bi ono u trenutku spasenja moglo biti promijenjeno na Božju slavu. Svako prisutno prokletstvo onespособljava nas u duhovnom razvoju. Ovako će postupiti svatko tko želi biti vjernik Pavlovog kova: *“Do danas sam oklijevao promijeniti stvari i bio ravnodušan, ali od sada više neću! Vjerom ću se boriti protiv prokletstva i ostvariti blagoslov u Kristu!”*

Isusovo Gospodstvo

“Ako svojim ustima priznaješ Isusa Gospodina i vjeruješ srcem da ga je Bog uskrsnuo od mrtvih, bit ćeš spašen.”
(Rimljanima 10:9)

Priznamo li Isusovo Gospodstvo na biblijski način, onda to ne može ostati neprimjetno u očima vidljivog i nevidljivog svijeta. U Pavlovom slučaju svakako nije. Sva njegova zabilježena vjerska djela govore tome u prilog. Što zapravo znači priznati Isusovo Gospodstvo? Pogledajmo Njegovo

upozorenje: “*Neće svaki koji mi govori: 'Gospodine! Gospodine!' ući u nebesko kraljevstvo...*” (Matej 7:21) Obratimo pozornost na ovu negaciju. Upotrijebljeni izraz: “... *neće svaki koji mi govori...*” pokazuje nam to da postoje ljudi koji Isusovo Gospodstvo u svom životu priznaju s ispravnim duhovnim razumijevanjem, kao i oni kojima to nije ništa više od suhoparne, protokolarne izjave, bez dubljeg duhovnog značenja i spasiteljske sile. Skupina s ispravnim duhovnim razumijevanjem ispunjava uvjet izrečen u drugom dijelu stiha: “... *nego onaj koji izvršava volju mog nebeskog Oca.*” Čovjek koji priznaje Isusa kao Gospodina mora izvršavati Očevu volju. U suprotnom, Isus ne može biti njegov Gospodin. Kao što znamo, Krist dolazi vladati. Priznanjem Isusovog Gospodstva, mi Njemu dragovoljno predajemo vlast nad našim životom. Možda spadamo u skupinu ljudi koji stalno mole: “Isuse, zavladaј u našem životu!”, ali se to unatoč vapajima ne događa. Umjesto zdravlja, spoznaje, otkrivenja, mudrosti i vjerske djelotvornosti, vladaju neznanje, nerazumijevanje, nerazumnost, tromost i neplodnost.

Pavao jamči da će čovjek koji priznaje Isusovo Gospodstvo biti spašen u svakom području života. To se mora dogoditi, učini li se duhovno ispravno. Nažalost, nevolje nastaju i ostaju u ljudskom životu kada se to ne učini ispravno. Prema Pavlovom učenju, “*svi oni koji primaju izobilje milosti i dar pravednosti VLADAJU U ŽIVOTU PO JEDNOME - ISUSU KRISTU*”. (Rimljanima 5:17) Lijepo je i svakako poželjno pjevati kršćanske pjesme koje proslavljaju Krista Kralja. Od toga je još poželjnije znati kako On ostvaruje vlast u našem životu. Tada će i ono što pjevamo imati duhovnu vjerodostojnost i utjecaj na one koji ne vjeruju. Krist vlada u suradnji s našom vjerom, a ona dolazi i nastaje slušanjem Njegove riječi. Zemaljske vlade, predsjednici ili kraljevi vladaju primjenom ustava i zakona države kojoj su na čelu. Oni imaju državne službe (ministarstva) koje im u tome pomažu. Naša uloga vjernika slična je tome.

Krist je naš Predsjednik! On nam daje svoj zakon (Pismo) i poziva nas da surađujemo u njegovoj provedbi. Shvatimo li jednostavnost tog učenja, vrlo brzo ćemo uspostaviti Kristovu vlast u područjima gdje trpimo neprijateljsko ugnjetavanje. Sve što trebamo je Božja riječ. Ništa drugo!

Onog trenutka kad nam je Sveti Duh
oživi u nutarnjem čovjeku,
trebamo je primijeniti.

To znači da moramo odlučno ući u područje gdje neprijatelj vlada i vjerom reći istinu Božje riječi. Taj potez odgađamo dugi niz godina, ali došlo je vrijeme da ga poduzmemo. Kako bismo imenovali poraz u kojem živimo? Slabost, bolest, zarobljenost, nemir, kukavičluk, nesigurnost, neodlučnost, kolebanje, tjelesnost, sumnja ili nevjera? Postanimo vjernici Pavlovog kova! Njegovo vjersko geslo glasi: “Slušam Božju riječ i izvršavam je!” Da, mi moramo postati izvršitelji Božje riječi, a ne samo njeni slušatelji koji zavaravaju sami sebe (Jakov 1:22). Pavao je revno i ustrajno uspostavljao Isusovo Gospodstvo u svim područjima svog života. Svaki put kad bi neprijatelj pokucao na vrata njegovog srca, dočekao bi ga natpis: “Ovdje vlada istina Kristove riječi!” Budemo li nasljedovali apostolov primjer u životu, sigurno ćemo polučiti jednaki uspjeh. Neprijatelj će i na našim vratima svaki put pročitati istu poruku, razočaran se okrenuti i otići.

Isusovo ime

“*Tko god zazove Gospodinovo ime,
bit će spašen.*”
(Rimljanima 10:13)

Pogledajmo značenje grčke riječi *sozo* koja je prevedena kao spasenje: pustiti na slobodu, ozdraviti, izvesti na sigurno, osloboditi od bolesti ili demonskih sila, spasiti od vječne osude, smrti ili grijeha. Između Isusovog imena i pojma spasenja stoji znak jednakosti. Upravo zato se sve

navedeno treba dogoditi u nečijem životu kada ono bude zazvano vjerom. Hebrejska riječ *Ješua* koja je prevedena kao Isus znači: Gospodin spašava, Gospodin je spasenje. Zašto se onda događa da možda zazivamo Isusovo ime, ali ne doživljavamo spasenje u određenom području, tj. ne mijenjamo se na bolje? Staro ne nestaje koliko god pokušavali postići željeni preokret, a novo nam se čini daleko, nedostižno i neostvarivo. Počinjemo stavljati upitnike iza svakog Božjeg obećanja koje nam je dano u Kristu, iako vrlo dobro znamo da su postavljeni samo uskličnici. On od nas s pravom očekuje da kažemo amen (2. Korinćanima 1:20), ali tu riječ jedva procijedimo kroz usta. U stanju zbunjenosti gubimo oslonac pod nogama, obeshrabreni smo neuspjehom, blizu točke da dignemo ruke od svega i potpišemo sramotnu predaju.

Bez obzira koliko je dug niz neuspjeha, nikada se ne smijemo predati! Pred nama je još uvijek sljedeći pokušaj u ostvarenju Božje volje i zato trebamo pogled uprijeti prema naprijed. Pavao je dokazao mogućnost prelaska iz starog u novo stanje. Dao je jamstvo da će takvo iskustvo doživjeti svatko tko to učini vjerom. Ta spoznaja nas ohrabruje i motivira. Ali, ne bilo kakvom vrstom vjere. Samo onom koju je apostol propovijedao i živio. Takva vrsta vjere ima moć promijeniti staro u novo. Zato moramo objektivno provjeriti djelujemo li u toj vrsti vjere, ili u religioznoj krivotvorini koja nas godinama zadržava u starom stanju, sprečavajući napredak.

Učenje o Isusovom imenu vrlo je široko i pojedina područja bit će obrađena u idućim poglavljima. Zadržimo se zasad na desetom poglavlju Poslanice Rimljanima. Pogledajmo dva jamstva koja Pavao daje kao ohrabrenje i poticaj. U jedanaestom stihu čitamo: *“Tko god vjeruje u njega NEĆE SE RAZOČARATI.”* Božja volja je da budemo u biblijskoj vrsti vjere koja nas nikada neće razočarati. Naprotiv, ona će nam u Kristu uvijek donijeti pobjedu, snagu, radost, mudrost, pravednost, svetost i mir. Pavao nikad nije propovijedao razočaravajuću, nego isključivo pobjedničku

vjeru u Isusovo ime. Ovo je prikaz Isusovog imena u Poslanici Filipljanima: *“Zato ga je Bog uzdigao na najvišu visinu i dao mu JEDINSTVENO IME KOJE JE IZNAD SVAKOG DRUGOG IMENA, DA SE ISUSOVOM IMENU pokloni svako koljeno nebeskih, zemaljskih i podzemaljskih bića ...”* (2:9,10) Kao što vidimo, Isusovo ime je duhovno nadmoćnije od bilo kojeg drugog imena. Ne postoji mogućnost da ga zazovemo vjerom i budemo razočarani.

Pobjeda je zaštitni znak vjere u Isusovo ime i života u Kristu općenito. Apostol *“zahvaljuje Bogu koji NAS U KRISTU UVIJEK VODI U POBJEDNIČKOM SLAVLJU”*. (2. Korinćanima 2:14) Grčka riječ *pantote* koja je prevedena kao uvijek znači: na svakom mjestu, cijelo vrijeme, stalno. U Božjoj volji nema mjesta ni vremena za sumnju, nevjeru, strah, razočarenje ili poraz. Nažalost, postoji i religiozna vrsta vjere. To je duhovna krivotvorina koja razočarava ljude. Vraćamo se na Pavlovu uputu da se ispitamo jesmo li u vjeri. Živimo li u gore navedenim stanjima, iako načelno vjerujemo u silu Njegovog imena, tada je krajnje vrijeme za radikalnu promjenu u razmišljanju i djelovanju. Pogledajmo dvanaesti stih: *“Ali nema razlike između Židova i Grka; ISTI JE GOSPODIN SVIJU; BOGAT ZA SVE KOJI GA ZAZIVAJU.”* Naša očekivanja određena su spoznajom koju smo ili nismo primili. Možda smo rasli i trenutno životarimo u religioznoj sredini koja nam je nametnula iskrivljenu sliku siromašnog Boga, koji nam u Kristu daje ograničenu ponudu. Zato trebamo provjeriti jesmo li obaviješteni o onome što imamo u Kristu.

Nemojmo olako reći: “Godinama pohađam crkvene sastanke i redovito čitam Bibliju! Ja sam zacijelo obaviješten o svemu!” To što godinama pohađamo sastanke ne znači nužno i da cijelo vrijeme slušamo cjelovitu istinu. Mnogi crkveni posjetitelji stenju pod jarmom bolesti i slabosti. Na prvi pogled o svemu su obaviješteni. Međutim, poprilično se iznenade kad čuju da takvo stanje nije Božja

volja za njihov život. Razlog? Godinama s propovjedaonice slušaju opravdanja takvog stanja, umjesto poziv na djelovanje u skladu s Pismom. Kakvi vjernici mi želimo biti; duhovno bogati ili siromašni? Naše zazivanje Isusovog imena ostvarit će uspješne rezultate, postanemo li vjernici Pavlovog kova. Ovo je apostolova provjerena formula sigurnog duhovnog uspjeha: *“I što god hoćete reći ili učiniti, NEKA SVE BUDE U IME GOSPODINA ISUSA!”* (Kološanima 3:17)

Posvećenje Duha

“... jer vas je Bog od početka izabrao za spasenje koje se postiže posvećenjem Duha i vjerom u istinu.”
(2. Solunjanima 2:13)

Područje vjere bit će obrađeno u idućem poglavlju. Zadržimo se zasad na posvećenju Duha. Spasenje je proces koji ima svoj početak (Rimljanima 10:9), razvoj (1. Korinćanima 15:2) i kraj (1. Solunjanima 5:23). Okrnjeno Evandjelje propovijeda prvu stepenicu spasenja, onu koju vjerom prelazimo gotovo trenutno. Obraćanje od grijeha, prihvaćanje Isusove zastupničke žrtve na križu, priznanje Isusovog Gospodstva i novo rođenje uvode nas u Krista. Doslovno, Bog nas je u neizmjernej milosti maknuo s krivog puta koji vodi u vječnu propast i postavio na put spasenja. Na tom putu vrijede određena duhovna pravila kojih smo se pozvani pridržavati.

Prvo pravilo kaže da nije dovoljno samo stati na put spasenja. Potrebno je i nastaviti kretati se po njemu. Ništa ne može više dovesti ljude u zabludu od učenja koje kaže: *“Spašen čovjek ne može izgubiti spasenje!”* Bez dvojbe, mnogi stihovi Novog saveza jamče sigurnost spasenja, ali postoji i podjednak broj onih koji dokazuju da je ostanak u spasenju uvjetovan. Jedni druge ne pobijaju, nego nadopunjavaju. Jedan od takvih stihova spomenut je u Poslanici Hebrejima: *“U savezu sa svetima TEŽITE ZA POSVEĆENJEM BEZ KOJEGA NITKO NEĆE*

VIDJETI GOSPODINA.” (12:14) Svetost je dio Božjeg karaktera koji smo pozvani nasljedovati u Kristu. Moramo razlikovati potencijal svetosti koji je naš nutarnji čovjek primio kod novog rođenja (Efežanima 4:24), od poziva na trajno posvećenje (1. Korinćanima 1:2; Efežanima 1:4).

Posvećenje ima negativnu i pozitivnu stranu. Oboje Pavao opisuje u Drugoj poslanici Timoteju: *“Ali, čvrsto stoji temelj koji je postavio Bog, on nosi ovaj pečat: ‘Gospodin poznaje svoje’ i: ‘NEKA SE ODIJELI OD ZLOĆE SVAKI KOJI ZAZIVA GOSPODINOVO IME!’”* (2:19) Živimo u palom svijetu koji se protivi Kristovom autoritetu. Požuda tijela, očiju i oholost zbog imetka vrebaju vjernike, nastojeći ih zaplesti u nevidljivu mrežu satkanu za lov ljudskih duša. Život posvećenja sličan je plivanju protiv struje. Potrebno je uložiti napor da bi se napredovalo, a time i spriječilo struju da nas odnese. Petar u prvoj poslanici kaže *“da se bezbožnici čude zašto se zajedno s njima ne slijevamo u istu rijeku razuzdanosti”*. (4:4) U drugoj poslanici apostol spominje Lotov primjer. On je živio u bezbožnom gradu Sodomi, *“gdje je njegovu pravednu dušu iz dana u dan mučilo promatranje i slušanje grešnih djela onih među kojima je ovaj pravednik živio”*. (2:8) Mi ne možemo fizički napustiti svijet. Uostalom, to nije ono što Bog traži od nas. Naprotiv, Njegova volja je *“da budemo besprijekorni i čisti, neporočna Božja djeca usred nastranog i pokvarenog naraštaja, u kojem svijetlimo kao zvijezde u svemiru”*. (Filipljanima 2:15)

Ono što traži jest to, da se u stavu srca, odlukama koje donosimo i djelovanju odvojimo od svjetovnog zla. Pavao to naziva temeljom koji je Bog postavio za sve svoje sljedbenike. U najtežim okolnostima to može značiti i privremenu doslovnu odvojenost od određenih zlih djelovanja koja se odvijaju u našoj neposrednoj blizini. Zapamtimo, zlo se nikada neće odmaknuti od nas, mi se moramo od njega.

Za razliku od negativne strane koja naglašava nužnost odvajanja od zla, pozitivna naglašava prisvajanje i življenje svih blagoslovljenih duhovnih vrijednosti koje dolaze od Boga: *“Teži svim silama za pravednošću, pobožnošću, vjerom, ljubavlju, postojanošću, blagošću!”* (1. Timoteju 6:11) Svaki vjernik mora naučiti održavati zdravu ravnotežu u provedbi obje strane. Nije dobro kad se posvećenje doživljava isključivo kroz prizmu negativne strane, no vrijedi i obratno. Obično se misli da je za provedbu negativne strane potrebno uložiti više napora, no u životnoj praksi omjer je podjednak. Pavao nas potiče da svim silama težimo za pozitivnim duhovnim vrijednostima. To znači da postoji neprijateljsko protivljenje koje nas želi spriječiti u tome. Lijena tjelesna narav nam je često najveći neprijatelj. U svakom slučaju, Pavao kaže *“da je POSVEĆENJE Božja volja za nas”*. (1. Solunjanima 4:3) Obje njegove strane možemo provesti isključivo uz podršku Svetog Duha, nikako u vlastitoj snazi.

(Ovo je ulomak iz knjige Budimo vjernici Pavlovog kova koju možete pročitati na našoj stranici)